

BIBLIOTEKA
SHTETIT

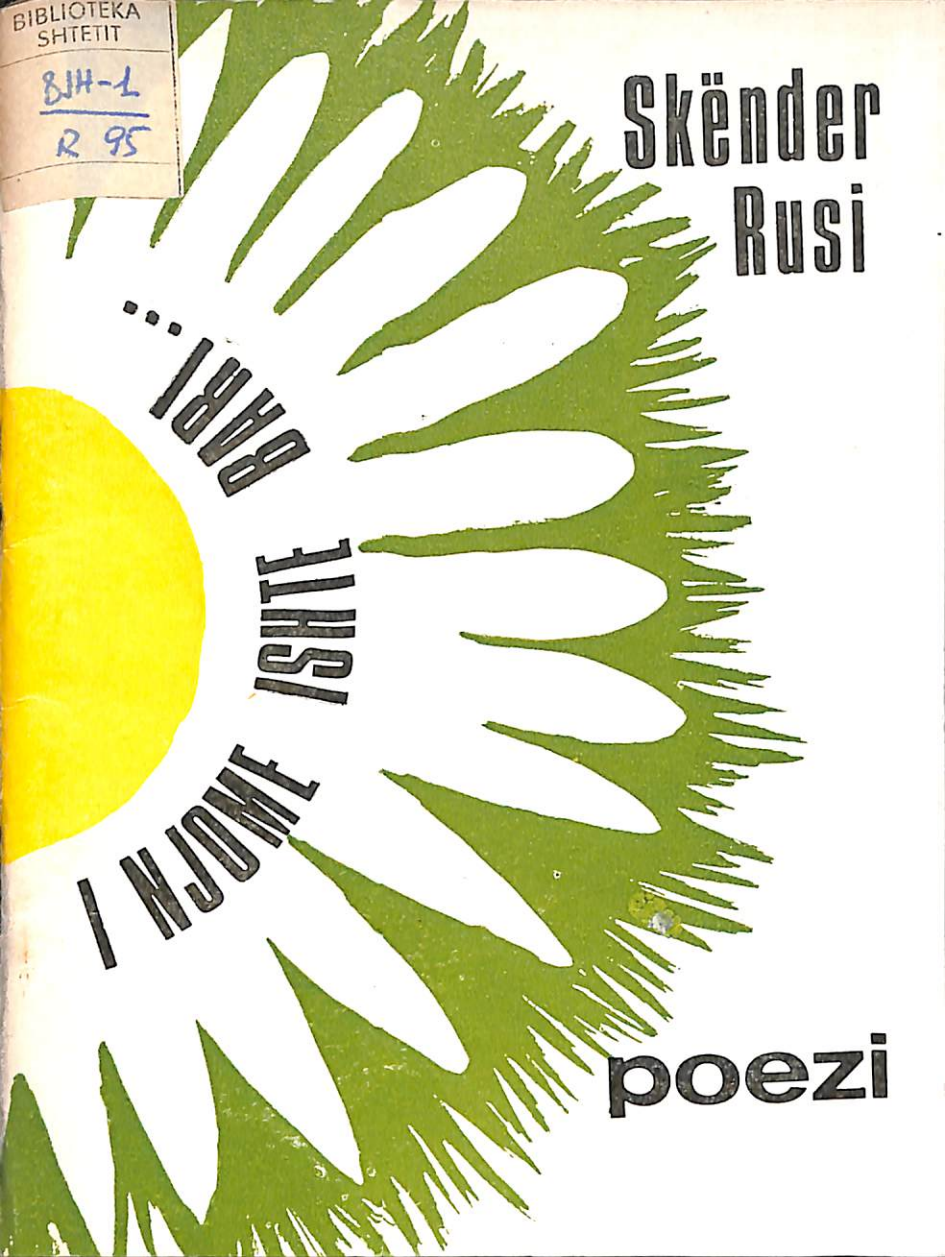
B/H-1
R 95

Skënder
Rusi

... IBA
IHSI
I NJOME ISHTE

poezi

814-1
R 95

SKENDER RUSI

I NJOMË ISHTE BARI...

— poezi —

SHËTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1.000 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

Shtypur: Kombinati Poligrafik
Shtypshkronja «Mihal Duri» — Tiranë, 1975

THASHË VETËM NJË FJALË

— Kur u plagosa për herë të parë,
pëshpërta me buzët që më digje-
shin: Parti! —

... Thashë vetëm një fjalë,
nuk mundja dot më tepër.
I mbaja zorrët në pëllëmbë,
në bark e kisha predhën.

Nuk mundja.

E kisha tepër të rëndë...

Dhe më duket, megjithatë,
se i thashë të gjitha.
Në atë fjalë ishte tërë lufta që bëmë,
në atë fjalë, për të cilën edhe mund të vdisja.

D U H E T !

Ne dimë se ç'bëjmë,
kur bëjmë diçka,
kjo do të thotë se patjetër duhet.

Duhet
edhe mbi tavolinë
të përplasësh grushtat.

Duhet
edhe përtej lodhjes
të mos ulesh.

Duhet
edhe po qe i verbër
ta shohësh mirë udhën.

Duhet

ta mbash gjithnjë pranë vetes
pushkën dhe kazmën.

Duhet

barutin mos e zerë lagështia,
dhe koskat të mos të ndryshken
nga plogështia,

sepse armiku pret e përgjon
dhe aherë kur qielli duket i kaltër,
dhe aherë... po, dhe aherë...

Duhet,

sepse jemi betuar
mbi gjakun e mijëra të rënëve
për këtë tokë,
që populli i ktheu në lapidare!

NE SHQIPTARËT...

Ne shqiptarët jemi të qeshur,
kur derdhim djersë mbi ara dhe mbi torno,
dhe kjo do të thotë se jemi të lumtur.

Ne shqiptarët ecim krah njëri-tjetrit
në rrugën për në komunizëm,
dhe kjo do të thotë se u ngjajmë maleve tona.

Ne, shqiptarët, asnjëherë
s'u gjunjëzuam para rrebesheve dhe shtrënga-
tave të shekujve,
dhe kjo do të thotë se armiqtë na njohin se
ç'jemi!

ASNJËHERË NË HISTORINË E ZOGJVË

Asnjëherë në historinë e zogjve
s'ka patur shqiponjë me dy kokë.
Dhe asnjë tjetër në historinë e popujve
s'ka patur madhështinë e saj.

Në dorën e majtë shqiptarët
si armë të tyre mbanin shqiponjën.
Shpatën kishin në të djathtën,
me to e kanë çarë kohën.

Toka u kish dhënë hekur,
me të kishin bërë shpata e hanxharë.
Kur s'kishte më grurë në kështjellë,
ata kanë ngrënë edhe bar.

M E R R N I . . .

Merrni këngët e mia
dhe u vini krahë!
Ato prapë do të fluturojnë
pranë tokës.

Merrni dëshirat e mia
dhe u hidhni prangat!
Ato prapë do të thërresin
në emër të Shqipërisë sime.

Merrni vajzën time
dhe i thoni që s'e dua,
ajo prapë do të mbështesë kokën
mbi gjoksin tim.

Merrni sytë e mi
dhe i krahasoni me detin,
Joni është njëri,
Adriatiku — tjetri.

A T E D I T Ë . . .

Atë ditë kur i solla këto vjersha,
këtu te ky pallat i madh, i bukur,
kish kohë që kishte hyrë vjeshta
dhe shumë zemra gjethesh kishte këputur

Netë pa gjumë unë mbaja në duar,
sy të qeshur, gjokse tërë jetë
dhe ecja si djalosh i dashuruar
me njerëzit, rrugët, qytetin.

Kisha ardhur larg nga fshati im
te ky pallat i madh i Komitetit. . .
Në zemër më pat çelur si agim
dashuria e madhe e poetit.